

Arrest

nr. 207 182 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 april 2017 dient de verzoekster, samen met haar echtgenoot, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De aanvraag wordt ontvankelijk verklaard op 28 juli 2017.

Op 9 januari 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is.

1.2. Op 9 januari 2018 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 31 januari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De mevrouw,

Naam + voornaam: L., M. A.

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: Jos

nationaliteit: Nigeria

+ kinderen

O., A. T.

O., C. A. M. M. O. A.

L., P. O. D. N.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 31 januari 2018, in strijd is met de materiële motiveringsplicht, artikel 74/13 en artikel 3 EVRM.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

*II.1.3. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:
[...]*

II.1.4. Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van meerdere aanvragen ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is de verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken. 1

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht (Uw Raad moet zich over de ongegrondheidsbeslissing ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 9/01/2018 nog buigen) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.

II.1.5. De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]"

Met haar gezondheidstoestand werd geen rekening gehouden (zie tweede middel).

Evenmin werd met de situatie van de minderjarige kinderen rekening gehouden. De familie is immers in België sinds 24 februari 2011. Twee van de drie kinderen zijn reeds schoolplichtig in België. De twee jongste kinderen hebben hun thuisland nog nooit gezien (°4/11/2011 en 0 20/04/2014) en het oudste kind (°19/04/2010) heeft hier evenmin herinneringen aan.

Deze kinderen terugsturen naar een vreemd land, met een vader die zwaar ziek is en een moeder die letterlijk voor alles zou moeten instaan dient hun belang hoegenaamd niet.

II.1.6. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op aanvaardbare motieven.

Verzoekende partij is aldus van mening dat verwerende partij het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals artikel 3 EVRM heeft geschonden."

In een tweede middel voert de verzoekster, subsidiair, de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

"II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het

*administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.*²

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

*11.2.2. Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een onontvankelijke medische regularisatiebeslissing. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 2 maart 2018 tevens geargumenteed een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.*³

Verzoekende partij heeft immers een medische regularisatie aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In die zin maakt het thans bestreden bevel tevens een schending uit van artikel 3 EVRM.

Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging als de medische regularisatiebeslissing vernietigd wordt, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar het arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

In die zin zou het aldus niet logisch zijn mocht huidig bevel niet vernietigd worden.

11.2.4. De thans bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken

onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt in dit kader een individueel onderzoek noodzakelijk. Waar de verzoekster evenwel laat uitschijnen dat in de bestreden akte zelve motieven dienden te worden opgenomen aangaande het hoger belang van haar kinderen en aangaande haar gezondheidstoestand, kan de Raad de verzoekster niet volgen. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet behelst op zich immers geen uitdrukkelijke motiveringsplicht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel af te geven. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, bij het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in het bevel zelve dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “*bij het nemen*” van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat *in casu* blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen die relevant zijn in de voorliggende zaak. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekster in dit kader niet op dienstige wijze kan verwijzen naar haar gezondheidstoestand en naar de verblijfsaanvraag om medische redenen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt wel dat de verzoekster op 4 april 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende, doch deze aanvraag werd ingediend samen met haar echtgenoot en berustte volledig op de medische toestand van deze echtgenoot. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, kan uit deze aanvraag geenszins blijken dat de verzoekster zelf ernstig ziek is. Ook bij het onderhavige verzoekschrift wordt geen enkel stuk bijgebracht waaruit kan blijken dat de verzoekster zelf aan enige medische aandoening zou lijden, waardoor een beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zich zou opdringen. De verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij een persoonlijk belang heeft bij de kritiek dat geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand.

De verzoekster kan bovendien niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad waar de ongegrondheidsbeslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen werd vernietigd en de Raad bijgevolg vaststelde dat omwille van het recht op een attest van immatriculatie het bevel omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer moest worden vernietigd nu dit bevel moest worden geacht ingetrokken te zijn. Vooreerst heeft de Raad *in casu* de ongegrondheidsbeslissing niet vernietigd, en bijkomend is ondertussen de vreemdelingenwet bij wet van 24 februari 2017 aangepast door het invoegen van een nieuw artikel 1/3 dat bepaalt dat indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving enkel wordt opgeschort. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt bijgevolg niet.

Waar de verzoekster aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van haar drie minderjarige kinderen en met haar gezins- en familieleven, merkt de Raad op dat uit de stukken van het

administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 9 januari 2018 zowel voor de verzoekster, als haar echtgenoot en hun minderjarige kinderen, een bevel om het grondgebied te verlaten heeft getroffen.

Verder wordt in de synthesenota, die zich in het administratief dossier bevindt en werd opgesteld door V. M., het volgende gesteld:

“Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

1. Gezins- en familielevens

De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind

Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten

2 schoolplichtige kinderen maar geen bewijzen van schoolgaan in het dossier

1 kind dat nog niet schoolplicht is in België

(...)”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezins- en familielevens van de verzoekster, alsook met het hoger belang van haar minderjarige kinderen. De verzoekster, die blijkens het arrest nr. 207 180 van de Raad wel degelijk inzage heeft genomen in het administratief dossier, betwist op zich niet dat het in het belang van haar kinderen is dat zij samen blijven met haar en haar echtgenoot. Het is overigens voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

Met het loutere betoog dat twee kinderen hun thuisland nooit hebben gezien, dat ook het derde kind geen herinneringen heeft aan het thuisland en dat twee kinderen ook schoolplichtig zijn in België, en met de loutere eigen appreciatie dat het hun belang niet dient om samen met de ouders terug te keren, toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde het hoger belang van de kinderen heeft miskend of dat hij dienaangaande een onredelijke beoordeling heeft gemaakt. Uit de hierboven geciteerde synthesenota blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de schoolplicht van twee van de drie kinderen. Er werd met name gesteld dat er geen bewijzen zijn van daadwerkelijk schoolgaan. Dergelijke bewijzen worden ook in het voorliggende beroep niet aangebracht. De verzoekster kan zich niet beperken tot loutere beweringen als zou het tegen het belang van de kinderen indruisen om samen met hun ouders terug te keren, te meer nu de kinderen nog zeer jong zijn en zij dus nog maar aan het begin van een schoolcarrière staan, terwijl de verzoekster op geen enkele wijze concreet aantoonde dat zij niet meer over een groot aanpassingsvermogen zouden beschikken derwijze dat een terugkeer naar het herkomstland, samen met de ouders, het hoger belang van de kinderen alsnog zou schaden.

Er blijkt derhalve niet dat de verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekster toont zulks met haar betoog ook niet aan. Evenmin blijkt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die niet correct heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Waar de verzoekster nog wijst op de artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat zij haar betoog ter zake beperkt tot de verwijzing naar haar gezondheidsproblemen, zonder dat echter uit de stukken van het administratief dossier blijkt of in het voorliggende verzoekschrift wordt aangetoond dat de verzoekster *überhaupt* lijdt aan enige ziekte, laat staan dat wordt aangetoond dat deze ziekte dermate ernstig is dat zij voor de verzoekster een terugkeer naar haar land van herkomst in de weg zou staan. De loutere en op geen enkele wijze onderbouwde bewering dat de verzoekster ernstig ziek is en niet

kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat aldaar geen medische behandeling aanwezig is, volstaat uiteraard niet om aannemelijk te maken dat de verzoekster een reëel risico loopt om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De beide middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE